

Geistlicher Baustein Nr. 21

-Gott steht hinter jeder. Bewegung -

Albanische Übersetzung :

Guri i Ndetimit Frymor Nr. 21

-Perëndia qëndron pas çdo Lëvizjeje-

Romakëve 8:28-30:

„Por ne e dimë se për ata që e duan Perëndinë, të gjitha gjërat u shërbejnë për të mirën – për ata që janë të thirrur sipas qëllimit të Tij. Sepse ata që Ai i ka njohur më parë, edhe i ka paracaktuar të bëhen të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Birit të Tij, që Ai të jetë i parëlinduri ndër shumë vëllezër. Dhe ata që i ka paracaktuar, edhe i ka thirrur; dhe ata që i ka thirrur, edhe i ka shpallur të drejtë; dhe ata që i ka shpallur të drejtë, edhe i ka lavdëruar.”

Perëndia ka një kohë dhe një arsye për gjithçka që bën, dhe në atë kohë Ai do të përmbushë gjithë veprën e Tij. Perëndia e di saktësisht se çfarë do të bëjë. Ne nuk e dimë. Ne thjesht duhet ta pranojmë ashtu si Ai na e jep. Por Ai e di, dhe asgjë nuk do të shkojë keq nga ajo që Ai ka planifikuar të bëjë. Gjithçka do të ndodhë ashtu siç duhet. Nganjëherë duhet të ndodhin edhe gjëra të ashpra e të vështira, vetëm për të zbuluar natyrën e vërtetë të gjërave (2 Korintasve 5:7-15).

E dini që shiu lind nga një re e çarë me rrufe dhe bubullima. Por nëse nuk do të kishim shi, nuk do të mund të jetonim. Por a e shihni çfarë nevojë ka për të sjellë shiun? Ka nevojë për bubullima, rrufe, zemërim – dhe prej tyre vjen shiu.

Një farë duhet të vdesë, të kalbet, të priset, të bëhet erë e keqe dhe të kthehet në pluhur, që të mund të sjellë jetë të re.

Rrahja e arit është e nevojshme – ai kthehet, përdridhet, rrihet përpara e mbrapa derisa të dalë jashtë gjithë shllaka (papastërtia). Jo pse shkëlqen, sepse edhe piriti i hekurit – i njohur si “ari i budallenjve” – shkëlqen si ari i vërtetë. Por nëse i vendos të dy pranë njëri-tjetrit... kur nuk janë bashkë, është vështirë të dallohen, por kur i sheh krah për krah, e dallon ndryshimin. Rrahësi i arit duhet të vazhdojë të godasë derisa të shohë imazhin e vet që pasqyrohet në ar (1 Pjetrit 1:6-7).

Dhe Perëndia cakton një kohë dhe ka një qëllim për çdo gjë që bën. Asgjë nuk ndodh rastësisht për ata që e duan Zotin dhe janë thirrur sipas qëllimit të Tij. Shikoni, ne jemi të paracaktuar (Efesianëve 1:3-6). Dhe gjithçka punon saktësisht për këtë qëllim, sepse Ai nuk mund të gënjejë dhe ka thënë se do të ishte kështu — që çdo gjë ka kohën, periudhën dhe mënyrën e vet, dhe Perëndia qëndron pas çdo lëvizjeje (Psalmi 135:6). Ndonjëherë mendoni se gjithçka po shkon keq. Kjo vjen nga ne vetë. Këto gjëra, si provat dhe habirat, janë vendosur mbi ne. Ato janë për të na provuar, për të parë se si do të reagojmë ndaj asaj që ndodh (1 Pjetrit 4:12-16). (1)

Kjo Kishë është këtu për një qëllim. Ka një frymë pas kësaj Kishë. Sigurisht. Pas çdo shtëpie, pas çdo ndërtese, ekziston një frymë. Pas çdo gjëje qëndron një frymë, një motiv dhe një qëllim. Kur një Kishë vjen dhe madhëron ndonjë sistem njerëzor, atëherë motivet e saj nuk janë të drejta. Por kur ajo është vendosur këtu për të arritur diçka për Mbretërinë e Perëndisë, atëherë si motivi ashtu edhe qëllimi janë të drejtë, nëse motivet janë të drejtuara në atë drejtim.

Për çdo epokë është caktuar një pjesë e Fjalës. Pastaj vjen një vajosje që e sjell në dritë atë pjesë të Fjalës për atë epokë. Dhe ju shihni se ku kemi arritur sot. Nëse lexoni se çfarë duhet të bëjmë, do të kuptoni se sa larg kemi shkuar. Unë shoh vetëm një gjë që mungon: ardhja e Zotit Jezus, në çdo çast, një rrëmbim për kishën, që të takohemi me Të në ajër. Tani, këto gjëra duhet të ndodhin në këtë ditë, ashtu siç Ai ka premtuar se do t'i bëjë. (2)

Po, unë besoj se Fjala e Perëndisë mëson shërim për trupin dhe shpirtin. Jo vetëm kaq, por Perëndia e konfirmon Fjalën me shenja dhe mrekulli që e ndjekin. E pranoj që ndonjëherë Perëndia i lejon Satanit të na ndëshkojë (qortoj) (Hebrenjve 12:5-11); kjo është e vërtetë. Por kur ndëshkimi (qortimi) merr fund, ti kthehesh te Perëndia, dhe Perëndia, Ati yt, do të të shërojë. Kjo është e vërtetë.

Përvoja e krishterë është themeluar plotësisht mbi pushimin (Hebrenjve 4:1-3). "Ejani tek Unë, të gjithë ju që jeni të lodhur dhe të rënduar, dhe Unë do t'ju jap pushim." (Mateu 11:25-30). Ne jemi të tundur dhe të hedhur sa andej-këndeje nga çdo gjë, derisa të vijmë te Krishti – dhe pastaj gjithçka merr fund. Ne pushojmë plotësisht në Krishtin. Pavarësisht se çfarë vjen apo shkon, asgjë nuk mund të na prekë pa kaluar më parë te bariu. Ai duhet ta lejojë atë.

Bibla thotë: "Të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirën e atyre që e duan Zotin." Ajo duhet të kalojë më parë te bariu. Ai tha: "Unë jam dera" (Gjoni 10:1-5). "Askush nuk mund të hyjë, pa e pranuar Unë." (Gjoni 6:44). Dua t'ju them: kur Perëndia lejon diçka, ajo punon për të mirën tënde. A është kështu edhe me sëmundjen? Sigurisht – që Perëndia të mund të të shërojë, për të dhënë një dëshmi të madhe dhe për të të dhënë diçka që të çon edhe pak më përpara. "Të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirën" (Romakëve 8:28-30).

[4]

Asgjë nuk mund të të bëjë dëm, asgjë nuk mund të të ndodhë, pa e lejuar Perëndia.

[5]

Kur Perëndia vjen në një person, apo në një grup personash, në një mbledhje, në një burrë apo një grua – Ai e konfirmon praninë e Tij. Perëndia dëshmon se Ai është atje. Dhe kur Perëndia vjen, atëherë fillojnë të shfaqen shenja të mbinatyrshe. Ai person bëhet një person i ndryshuar. Nuk janë më si më parë. Mëkati është zhdukur nga jeta e tyre. Frika, dyshimi dhe ankthi janë zhdukur. Ata janë të qëndrueshëm dhe të fortë. Nëse jetojnë apo vdesin – është për Krishtin (Romakëve 14:8). Nuk shqetësohen për atë që vjen apo ikën – asgjë nuk i tund. Ata vazhdojnë përpara.

[6]

Janë pikërisht ato orë kritike që na shtyjnë të qëndrojmë në atë rërë të shenjtë. Kështu ndodhi edhe në Bibël.

Mbani mend, nuk ka rëndësi sa të mëdha janë nevojat, Satani nuk mund ta marrë jetën tuaj, përderisa Perëndia nuk ka përfunduar punën e Tij me ju. Nuk mund t'ju ndodhë asgjë, nëse Perëndia nuk e lejon. Nuk mund të vijë asnjë e keqe, përveçse nëse Perëndia e lejon atë. Dhe Ai e lejon për të mirën tuaj.

Mendoni për këtë: kur erdhën ujërat për të shkatërruar botën, ato nuk mund ta shkatërrojnë Noen. Noeu nuk mund të shkatërrohet, sepse Perëndia kishte një punë për të bërë me të. (7)

Tani, ai njeriu i verbër ishte ulur atje dhe Jezusi bashkë me dishepujt e Tij kaluan aty pranë. Dhe mendoj se Jezusi u dha atyre një mësim të vogël. Kur panë këtë njeri të varfër e të verbër, ata menduan: “Patjetër se ndonjë mëkat është shkaku i kësaj.” Kur ne shohim që i ndodh diçka dikujt, gjithmonë themi: “Ah, ai ka mëkatuar. Diku ka dalë jashtë vullnetit të Zotit.”

Kur vëllai Crase u rrëzua nga shtyllat, sipas këtij mendimi, ai ka dalë jashtë vullnetit të Zotit. Kur plumbi më qëllloi mua: “Epo, ai ishte jashtë vullnetit të Zotit.” Kur vëllai Neville pësoi aksidentin: “Ai ishte jashtë vullnetit të Zotit.”

Por kjo nuk është aspak e vërtetë.

Jo, nuk është kështu. Perëndia lejon që këto gjëra të ndodhin (Fjalët e Urta 16:4). (

Ndonjëherë, Perëndia duhet të na japë vuajtje, që ne të kuptojmë se Ai është ende Sunduesi i jetës sonë. Dhe ne jemi këtu vetëm sepse Ai na lejon të jemi këtu. Është hiri i Tij që ne jemi këtu, dhe ne duhet t'i shërbejmë Atij (Jozueu 24:15). (9)

Në Lindjen e Mesme, mënyra se si kujdesen për delet është kjo: bariu i mbledh ato në mbrëmje dhe i numëron një nga një, për të parë nëse janë të gjitha. Nëse një mungon, ai nuk do të flejë pa dalë në shkretëtirë, atje ku kanë kullotur gjatë ditës, dhe ta gjejë atë dele. Ai do ta marrë atë mbi supë dhe do ta sjellë brenda.

Kur të gjitha janë në vathë, bariu shtrihet vetë te porta. Ai është dera e vathës së deleve (Gjoni 10:1-10). Nuk ka hyrje tjetër. Është një gardh i rrethuar dhe i mbuluar nga lart.

Asgjë nuk mund të hyjë te këto dele pa kaluar më parë te Bariu.

Dhe çfarë lehtësimi, sa e mrekullueshme është të dish se, kur jemi rikthyer në ruajtjen e bekuar të Tij, Ai është dera dhe asgjë nuk mund të të ndodhë. S'ka rëndësi çfarë është, gjithçka duhet të kalojë te Bariu. Nëse është sëmundje, ndoshta është për ndreqjen tënde, ndoshta si dëshmi kundër armikut, ose ndoshta për lavdinë e emrit të Krishtit. Por asgjë nuk mund të të ndodhë pa lejimin e Tij. Ai është dera e vathës së deleve.

Nëse janë grabitës ose keqbërës që përpiqen të vijnë tek Ai për të të nxjerrë nga tufa e Tij, ata nuk mund të të marrin. Asgjë nuk mund të të shqetësojë nëse je në vathën e Perëndisë. Sepse Ai është vetë dera dhe nuk ka asnjë rrugë tjetër hyrjeje. Gjithçka duhet të lejohet prej Tij (2 Korintasve 4:15).(10)

Asgjë nuk do t'i shqetësojë këta të vegjël. Ata do të kalojnë. Asgjë nuk do t'ju shqetësojë. Mos u frikësoni, merreni Perëndinë në Fjalën e Tij. Vetëm qetësohuni dhe besoni! Ai po kujdeset për ju. Ai do ta zgjidhë gjithçka që përpiket t'ju shqetësojë. Oh, ndoshta do t'ju sulmojë. Por nuk mund t'ju bëjë dëm. Sepse gjithçka është lejuar prej Tij. Nuk mund të jetë ndryshe, sepse gjithçka bashkëvepron për të mirën e atyre që e duan Zotin. Asnjë e keqe nuk mund t'ju godasë. (11)

Perëndia sjell tensione në kishë. Sepse çdo bir që vjen te Perëndia, duhet të sprovohet, të vërtetohet dhe të testohet (Hebrenjve 12:4-11). Ai lejon që sëmundja të të vijë. Ai lejon që vuajtjet të të godasin, për të të testuar dhe për të të provuar, për t'i treguar botës se ti je me të vërtetë fara e Abrahamit. Ai e lejon këtë sipas vullnetit të Tij. Ai lejon fatkeqësitë. Ai lejon që miqtë të kthehen kundër teje.

Ai i lejon të gjitha këto gjëra dhe lejon Djallin të të provojë, dhe ai (Djalli) do të bëjë gjithçka, përveçse nuk munte të ta marrë jetën. Ai mund të të shtrijë në një shtrat vuajtjesh, mund të ngrejë fqinjët kundër teje, mund të ngrejë edhe kishën kundër teje, ai mund të bëjë pothuajse gjithçka – dhe është vullneti i Perëndisë që ai ta bëjë këtë. Na është mësuar se kjo është më e çmuar se ari për ne (1 Pjetrit 1:3-9). (12)

Ndonjëherë thoni: “Pse po sëmurem?” – ndoshta kjo është për lavdinë e Tij.

Njëherë, kur po kalonin pranë një të verbëri, dishepujt pyetën: “Kush ka mëkatuar, ky njeri apo prindërit e tij?” (Gjoni 9:1-41). Jezusi u përgjigj: “As ai, as prindërit e tij, por që të shfaqen veprat e Perëndisë.” (10)

A nuk është e çuditshme se si Perëndia i lë fëmijët e Tij të arrijnë pikërisht në këtë moment të fundit? Oh, ndonjëherë Ai e lejon këtë që të shohë reagimin tënd. Bibla thotë: “Nëse nuk e durojmë ndreqjen e Perëndisë, atëherë jemi të rremë dhe jo fëmijë të Perëndisë.” Por ne kemi lindur nga Fryma e Perëndisë. Besimi ynë në Perëndinë mbahet fort pas Fjalës së Tij, qëndron në Fjalën e Tij dhe nuk lëviz prej saj. (13)

Kur dikush fillon të të përqeshë: “Ajo është e vjetruar (demode). ” “Shikoje atë. Oh, më përpara ai ishte...” Epo, mbajeni mend: këto janë dhimbje në rritje. Këto përbuzje janë të mira për ju. Janë dhimbje në rritje.

Oh po, Ai lejon kryqëzime dhe udhëkryqe. Ai e bën këtë gjithmonë për të na përsosur për shërbimin e Tij. Ai lejon që këto gjëra të ndodhin. A nuk mund ta kuptoni? Ai i bën që t’ju përsosë për thirrjen për të cilën jeni thirrur. Këto janë dhimbjet tuaja të rritjes. Ju e dini, me Danielin Ai veprooi në të njëjtën mënyrë.

Ai e bëri këtë me të tre burrat në furrën e zjarrit (Danieli 3). Çfarë ndikimi pati furra e zjarrit? Ajo thjesht zgjidhi lidhjet (prangat) me të cilat ata ishin lidhur. Kjo ishte gjithçka që bëri furra – dogji vetëm lidhjet (prangat). (14)

Dhe ndonjëherë duhen sprova të vështira për të na çliruar nga prangat e botës (1 Pjetrit 4:1-2). Nganjëherë Perëndia lejon të kemi një tundim të vogël (1 Korintasve 10:12-13), e dini, për të parë se çfarë do të bëjmë, për të na nxjerrë jashtë nga bota. Ose, me fjalë të tjera, Ai lejon që të kalosh nëpër një provë të vogël dhe të të nxjerrë jashtë nga ajo organizatë, nga ajo mënyrë mendimi, që thotë se vetëm metodistët janë të saktë, apo baptistët, apo pentakostalët, apo që ky është i vetmi grupi që ekziston. “Nëse ti nuk beson siç beson kisha ime, atëherë ti nuk beson fare.”

Nganjëherë Ai lejon që të ndodhë një sprovë e vogël. Ndoshta ke një fëmijë të sëmurë. Ndoshta ndodh diçka që të çon deri në orën e vdekjes. Ndoshta dikush të merret apo ndodh ndonjë gjë tjetër. Për çfarë është e gjitha kjo? Është që të të çlirojë, të të tregojë diçka, të të hapë sytë.

Ndoshta ndonjëherë fillon të kritikosh. Ndoshta Perëndia po e lejon këtë për të hequr ndonjë prangë botërore nga ty që të ka mbajtur të lidhur.

Ashtu si me një njeri që po mbytet në lumë: së pari duhet ta nxjerrësh nga lumi, pastaj ta nxjerrësh lumin prej tij. Kjo është e vërtetë. Së pari duhet ta nxjerrësh nga lumi, pastaj mund t’i heqësh lumin nga brenda. Nganjëherë Perëndia duhet të veprojë në këtë mënyrë. Ai lejon që të ndodhin kryqëzime e udhëkryqe për ta realizuar këtë.

Qëndro mbi premtimet e Tij, mbi Fjalën e Tij, sepse ajo nuk dështon kurrë. E ardhmja është në dorën e Tij. Qëndro siç qëndruan ata, mos u dorëzo (Jobi 23:14). (15)

Shiko Jobin, një burrë i përsosur, një burrë i drejtë. Dhe Perëndia i lejoi djallit të lig që të vinte mbi të dhe ta ndëshkonte dhe t’i shkaktonte çdo gjë të keqe, për përsosjen e Frymes të tij. Perëndia shpesh përdor frymëra të liga për të përmbushur planin dhe vullnetin e Tij (Psalmi 105:17-19; Danieli 1:1-2).

Por nëse dikush nuk ecën në vullnetin e Tij të përsosur, Ai ka një vullnet të lejuar, në të cilin e lë të ecë. Vëreni: Ai e lejon, por në vullnetin e Tij të përsosur, Ai do ta bëjë që gjithçka të përfundojë për lavdinë e Tij.

Ashtu si në fillim, kur nuk ishte vullneti i përsosur i Perëndisë që fëmijët të lindnin në tokë përmes marrëdhënieve seksuale (Zanafilla 1:26-28). Jo, por Perëndia e krijoi njeriun nga pluhuri i tokës, fryn frymën e jetës në të dhe ai u bë një shpirt i gjallë. Pastaj mori nga ky burrë një ndihmëse dhe i bëri një grua. Ky ishte vullneti i parë dhe origjinal i Perëndisë. Por kur hyri mëkati dhe erdhën pasojat, Ai e lejoi njeriun të martohej në mënyrë të ligjshme me një grua dhe të kishte fëmijë përmes saj. “Shumohuni dhe mbusheni tokën, sepse kështu do ta bëni.” Por shihni, kjo nuk ishte kurrë vullneti i Tij i përsosur.

Perëndia e lejoi Izraelin të merrte një ligj, shih Eksodi 19. Edhe pse hiri u kishte dhënë tashmë një profet, një shtyllë zjarri, një qengj flijimi, një fuqi çliruese, ata gjithsesi kërkuan një ligj. Kjo nuk ishte vullneti i Perëndisë, por u vendos sepse njeriu e dëshironte. Dhe përmes po atij ligji që ata e kërkuan, ata u mallkuan.

Është më e mira të kesh vullnetin e Perëndisë. Kështu na ka mësuar Ai. “U bëftë vullneti Yt. Ardhtë mbretëria Jote. U bëftë vullneti Yt.” (Mateu 6:9-15). Ne duhet t’i nënshtrohemi vullnetit dhe fjalës së Tij. Mos e vër në dyshim! Besoje! Mos u përpiq të gjesh një rrugë tjetër rreth saj! Merri ashtu siç janë! Ka shumë që duan të anashkalojnë dhe të marrin ndonjë rrugë tjetër. Dhe nëse e bën këtë, mund të vazhdosh përpara dhe të ndjesh si Perëndia të bekon, por ti po vepron në vullnetin e Tij të lejuar, dhe jo në vullnetin e Tij të përsosur, hyjnor.

Ai e lejon, por nuk do ta pranojë si vullnetin e Tij të përsosur.

Megjithatë, Ai do ta bëjë të përfundojë në një mënyrë që të nderojë dhe të bekojë vullnetin e Tij të përsosur. Dhe lindja e fëmijëve përmes marrëdhënieve seksuale është një shembull i kësaj. [17]

Ne besojmë me të vërtetë se Perendia kurrë nuk e ndryshon mendimin për atë që ka thënë. Ai gjithmonë e zbaton atë.

Por Ai ka edhe një vullnet të lejuar, dhe këtu qëndron problemi. Ne përpiqemi të veprojmë në vullnetin e lejuar të Perëndisë, dhe Ai do ta lejojë. Edhe kur ne e marrim këtë vullnet të lejuar, ndonëse nuk është i drejtë, Ai do ta bëjë që edhe ky vullnet i lejuar të bashkëveprojë në mënyrë që vullneti i Tij i përsosur të madhërohet.

Por shikoni, Perendia, Frymë e madhe, Ati (Gjoni 4:24), në Të ishin vetitë, dhe këto gjëra që tani po i shihni të shfaqura, janë thjesht vetitë e Tij të bëra të dukshme. Ai banonte vetëm, madje nuk ishte as "Perendi", sepse "Perendia" është një objekt adhurimi. Ai ishte i Përjetshmi i Madh. Dhe në Të ishin vetitë, si për shembull të ishte Atë, të ishte Shpëtimtar, të ishte Shërues. Por si mund të ishte Ai i tillë atëherë? Ai do të ishte Atë, sepse do të provohej si Atë, por Ai banonte vetëm. Vetëm Ai është i pavdekshëm. Por tani vetitë e Tij duhej të bëheshin të dukshme.

Tani, për të qenë Shpëtimtar, duhej të ekzistonte diçka që ishte e humbur. Dhe Perendia nuk mund të humbiste qëllimisht diçka dhe më pas ta shëlbonte (shpengoj). Kjo nuk do të përputhej me shenjtërinë e Tij dhe drejtësinë e Tij të madhe.

Por Ai i dha njeriut lirinë e zgjedhjes dhe e dinte që njeriu do të binte. Prandaj, Ai u bë Vetë njeri, për të shëlbuar (shpenguar) njeriun që kishte rënë. Kjo është arsyeja pse Jezusi ishte Emanueli (Mateu 1:21-23). Po të kishte dërguar Perendia një person tjetër dhe jo Vetveten, atëherë kjo nuk do të ishte e drejtë. Perendia duhej të vinte Vetë dhe të merrte vendin e njeriut. Dhe Perendia nuk mund të vinte si Frymë dhe të merrte këtë vend. Ai duhej të bëhej mish, në mishin e Birit të Tij të krijuar (1 Timoteut 3:16; Filipianëve 2:5-11).

Ai tregoi këtu në fillim se vullneti i Tij i përsosur ishte ta krijonte njeriun nga pluhuri i tokës. Por shihni, Ai e lejoi që seksi të futej (në plan). Ai kurrë nuk kishte qëllim që fëmijët të lindnin përmes seksit, por kjo u lejua, dhe së shpejti kjo do të zhduket përsëri. (18)